अभिनेत्री हे बिरूद प्राप्त झाले. जुलेखा साकार करणे ही अभिनयकलेची कसोटी होती. कारण या पात्राला विविध शेडस् होत्या. तात्यासाहेब शिरवाडकरांनी अनेक नाटके लिहिली पण हे त्यांचे सर्वात आवडते नाटक होते.

थोर साहित्यिक आणि ख्यातनाम लेखक पु.ल.देशपांडे यांच्या 'वटवट' नाटकात मला काम करण्याची संधी मिळाली. तो माझ्या आयुष्यातला एक सुवर्णयोग होता असे मला वाटते.

माझ्या संगीत नाटकाच्या कारकीर्दीत महत्त्वाची ठरतील अशी इतर नाटके आहेत ज्यांचा मी फक्त उल्लेख करते.... चि.य.मराठे यांचे 'संगीत होनाजी बाळा', बाळाजी राणे यांचे 'संगीत संत तुकाराम' (मार्गदर्शक नानासाहेब फाटक) संगीत संशयकल्लोळ.

(माझे सहकलाकार होते दिग्गज अभिनेते – छोटा गंधर्व, दाजी भाटवडेकर, विजया मेहता)

विद्याधर गोखले यांचे बावनखणी हे वेगळया प्रकारचे नाटक होते ज्याला इंग्रजीमध्ये 'रिव्हयू' म्हणतात. ज्यात सूत्र एक पण कथा वेगवेगळया असतात.

अशोकजी परांजपे यांचे 'संत गोरा कुंभार'

संगीत रंगभूमीवर एवढा माझा नाट्यप्रवास झाल्यानंतर जेव्हा मी मागे वळून पाहते, तेव्हा संगीत रंगभूमीचा जुना काळ, माझ्या वेळचा काळ आणि सध्याचा काळ याचा तौलनिक विचार मनात येतो तेव्हा मनाला खिन्नता येते. आजची संगीत रंगभूमी ही जवळजवळ संपुष्टात आलेली दिसते. शिलेदार कंपनीचा नाट्यग्रुप, शुभदा दादरकर, श्रीकांत दादरकर अशी आणखी काही नावे सोडली तर संगीत रंगभूमी कुठे दृष्टोत्पत्तीस पण येत नाही. यांची कारणे माझ्या मते –

१. जीवनाचा जीवघेणा वेग

२. प्रेक्षकांची बदलती अभिरूची

३. नवीन संगीत नाटकाच्या संहितांची वानवा

४. गाणारे आणि अभिनय करणारे अभिनेता/अभिनेत्री यांची उणीव

५. तरूण प्रेक्षकांचा, नव्या पिढीचा संगीत नाटकाबद्दलचा निरूत्साह.

माझं एक निरीक्षण आहे की तरूण पिढीला संगीत आवडतं, शास्त्रीय संगीताच्या मैफिलींना तरूण वर्ग गर्दी करतो. उदा. सवाई गंधर्व. पण तो संगीत नाटक बघायला मात्र जात नाही. अर्थात या पिढीची एक अडचण म्हणजे त्यांच्या